

Nr. 2.
31.
janúar.

Lög

um

varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. grein.

Hjeraðslæknar og aukalæknar skulu, hver í sínu umdæmi, undir umsjón landlæknis og landshöfðingja sjá um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma, þeirra, er yfirvöld skulu verja almenning. Fari svo, að hlutaðeigandi læknir geti eigi leyst það starf af hendi, er lög þessi leggja honum á herðar, skal landshöfðingi sjá um, að einn eða fleiri læknar verði settir honum til aðstoðar.

Skyldir eru sýslumenn, bæjarfógetar, hreppstjórar, svo og sveitarstjórnir og heilbrigðisnefndir, ef til eru, að veita læknum hjálp til að koma fram ráðstöfunum þeim til varnar útbreiðslu sjúkdómsins, er nauðsynlegar eru og hægt er að koma við eptir atvikum og ástæðum á hverjum stað.

Þá er mikil hættu vofir yfir, skal landlæknir sjálfur fara þangað, sem sjúkdómurinn gengur, og líta eptir, hvort gerðar sjeu þær ráðstafanir, er þörf er á.

2. grein

Ætíð skulu yfirvöld verja almenning fyrir þessum sjúkdómum: kóleru, gulri hita-sótt (febris flava), útbrotataugaveiki (typhus exanthematicus), bólusótt, mislingasótt, skarlatssótt og pest (pestis orientalis).

Þyki landlækni nauðsyn til bera, getur landshöfðingi fyrirskipað, að vörnum skuli og beita gegn öðrum næmum sjúkdómum, svo sem influenzu, barnaveiki (difteritis, kroup),

Nr. 2. Lög 31. jan. um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

Autoriseret Oversættelse i Henhold til Lov 18de September 1891.

Lov

om

Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme.

Nr. 2
31te
Januar.

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark, de Benders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg,

Gøre bitterligt: Altinget har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Ledelsen af Foranstaltninger mod Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, der ere Genstand for offentlig Behandling, paahviler Distriktslægerne og Ekstralægerne, hver i sit Distrikt under Overtilsyn af Landfysikus og Landshøvdingen. Kan vedkommende Læge i noget Tilfælde ikke overkomme, hvad der efter nærværende Lov paahviler ham, har Landshøvdingen at drage Omforg for, at der til Medhjælp for ham antages een eller flere Læger.

Sydselmænd, Byfogder, Kæpstyrere saavel som de kommunale Styrelser og de til enhver Tid bestaaende Sundhedskommissioner ere pligtige til at bistaa Lægen ved Gennemførelsen af de fornødne og efter de stedlige Forhold mulige Foranstaltninger til Sygdommens Bekæmpelse.

I særdeles farlige Tilfælde skal Landfysikus ved personlig Undersøgelse paa det af Sygdommen hjemsogte Omraade overbevise sig om, at Foranstaltninger mod Sygdommen træffes i fornødent Omfang.

§ 2.

Følgende Sygdomme skulle altid være Genstand for offentlig Behandling: asiatisk Kolera, gul Feber, eksantematisk Tyfus, Børnekopper, Mæslinger, Skarlagensfeber og Pest.

Andre smitsomme Sygdomme, saasom Influenza, Difteritis, Krup, Righoste, tyfoid Feber og Dysenteri, kunne ogsaa, naar de optræde paa en ondartet Maade eller

Nr. 2. kíghósta (pertussis), taugaveiki (febris typhoidea) og blóðsótt (dysenteria), þegar þeir sjúkdómar eru skæðir eða ganga víða, eða aðrar sjerstakar ástæður knýja til þess. Undanskildir eru þó langvarandi, næmir hörundsjúkdómar.

Eftir samráði við landlækni gefur landshöfðingi út almennar reglur fyrir því, hverjum vörnum skuli beita gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma, þá er yfirvöld hafa sett varnir við þeim, og skal birta þær reglur í Stjórnartíðindunum, deildinni B.

Í hvert sinn, er einhver sá sjúkdómur kemur upp, er nefndur er í 1. lið greinar þessarar, skal hlutaðeigandi læknir þegar í stað beita hinum almennu sóttvarnareglum. Heimilt er honum og að beita þeim til bráðabirgða, þá er aðrir næmir sjúkdómar koma upp, svo framarlega sem honum kann að þykja þörf á því, enda gjöri hann ráðstafanir sínar almenningi kunnar á þann hátt, er honum þykir þurfa.

Nú hefur læknir tekið upp sóttvarnir samkvæmt lögum þessum; skal hann þá skýra landshöfðingja frá ráðstöfunum sínum svo fljótt, sem verða má, og senda hraðboða, ef brýna nauðsyn ber til. Kveður þá landshöfðingi á um það, með samráði við landlækni, hverjum vörnum skuli beita gegn útbreiðslu sjúkdómsins, og tilkynnir það hlutaðeigandi lækni, svo fljótt sem verða má; skal læknirinn þegar í stað gjöra þær ráðstafanir almenningi kunnar á hinn hagkvæmasta og tryggilegasta hátt á því svæði, sem þurfa þykir. Sleppa má þó auglýsingunni, meðan aðeins er að ræða um þá sjúklinga, er hjúkrað er í húsum þeim, er talað er um í 5. gr. í lögum 17. desember 1875 um móttvarnir gegn því, að bólusótt og hin austurlenzka kólerusótt og aðrir næmir sjúkdómar flytjist til Íslands. Auglýsingunni má einnig sleppa, meðan vafasamt þykir, hvort sjúkdómurinn teljist til sjúkdóma þeirra, er yfirvöldunum er skylt að hafa varnir við.

Þá er almennum sóttvörnum er lokið, skal það einnig gert almenningi kunnugt.

3. grein.

Þá er ástæða er til að ætla, að maður hafi dáðið úr einhverjum þeim sjúkdómi, er talinn er í 1. lið 2. gr., getur hlutaðeigandi lögreglustjóri lagt fyrir, að rannsaka skuli parta af líkinu og jafnvel skera það upp, ef lækninum virðist þörf á því til þess að geta ákveðið, hvort yfirvöld skuli setja sóttvarnir.

4. grein.

Farþegjaskip má eigi nota til að flytja sjúklinga, er þjást af sjúkdómum, sem yfirvöldum er skylt að setja sóttvarnir við, nje þá, er hafa barnaveiki eða taugaveiki, nema fylgt sje þeim fyrirmælum, er skipum þeim ber að fara eftir við slíkan flutning.

5. grein.

Nú kemur sjúkdómur upp á einhverju heimili, er auðsætt þykir eða líklegt, að sje einn af þeim sjúkdómum, er taldir eru í 2. gr. 1. lið, eða annar sjúkdómur, er yfirvöld hafa samkvæmt auglýsingu sett varnir við, og skal þá húsráðanda þegar í stað skylt að skýra lækni sínum frá því. Þó er húsráðanda heimilt, ef hann kys það heldur, að tilkynna sjúkdóminn hreppstjóra, hreppsnefndarmanni, sýslumanni eða bæjarfógeta í hlutaðeigandi hrepps- eða eða bæjarfjelagi, en hann skal jafnskjótt láta lækni vita um sjúkdóminn. Með heimilismönnum eru einnig taldir aðkomumenn þeir, er hafa þar húsnæði um stundarsakir, og

Nr. 2. Lög 31. jan. um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

med en større Udbredelse eller i øvrigt under Forhold, der kunne give særlig Anledning Nr. 2.
 dertil, af Landshøvdingen erklæres for at være Genstand for offentlig Behandling, naar 31te
 Landfysikus anser det for nødvendigt. Dog undtages herfra kroniske smitsomme Hud- Januar.
 sygdomme.

Efter Samraad med Landfysikus udgiver Landshøvdingen almindelige Regler for, hvilke Foranstaltninger der skulle træffes mod Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, der ere tagne under offentlig Behandling, hvilke Regler skulle bekendtgøres i Regeringstidenden, Afdeling B.

Hver Gang en af de i denne Paragrafs 1ste Stykke nævnte Sygdomme opkommer, skal vedkommende Læge uførtøvet bringe de almindelige Regler om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse til Udførelse. Han er ogsaa berettiget til foreløbig at bringe dem til Anvendelse, naar andre smitsomme Sygdomme opkomme, saafremt han maatte finde det fornødent og har han da at bringe sine Foranstaltninger til almindelig Kundskab paa den Maade, han anser nødvendig.

Naar en Læge har foranstaltet offentlig Behandling af en Sygdom i Overensstemmelse med denne Lov, har han snarest muligt, i paatrængende Tilfælde ved Skud, derom at gjøre Indberetning til Landshøvdingen. Denne afgør da, efter Samraad med Landfysikus, hvilke Foranstaltninger der skulle træffes mod Sygdommens Udbredelse, og meddeler saa hurtig som mulig vedkommende Læge Underretning herom. Lægen skal derefter straks paa den hensigtsmæssigste og mest betryggende Maade bringe de paagældende Foranstaltninger til almindelig Kundskab for det Omraade, hvor det anses nødvendigt. Dog kan Bekendtgørelse undlades, saa længe Tiden kun er om Personer, der ere tagne under Behandling i de i Lov om Foranstaltninger til at forhindre Børnekoppers, den asiatiske Kolera og andre smitsomme Sygdommes Indbringelse til Island af 17de December 1875 § 5 omhandlede Lokaler. Bekendtgørelsen kan ogsaa undlades, saalænge det anses for tvivlsomt, om Sygdommen hører til dem, som altid skulle være Genstand for offentlig Behandling.

Naar den offentlige Behandling ophører, udstedes herom ligeledes offentlig Bekendtgørelse.

§ 3.

Naar et Dødsfald gør det antageligt, at der foreligger et af de i § 2, 1ste Stykke omhandlede Sygdomstilfælde, kan vedkommende Politimester, saafremt det af Lægen anses fornødent til Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvor vidt offentlig Behandling skal indtræde, paahyde, at Undersøgelse af enkelte Dele af Liget eller endog saa Obduktion af samme skal finde Sted.

§ 4.

Det er forbudt til Befordring af Patienter, som lide af Sygdomme, der altid blive Genstand for offentlig Behandling, eller af Difteritis, Krup eller tyfoid Feber, at benytte Passagerstibe, medmindre de for saadan Benyttelse af vedkommende foresrevne Regler iagtages.

§ 5.

Naar der i en Husstand opkommer en Sygdom, med Hensyn til hvilken det anses for klart eller sandsynligt, at den er en af de i § 2 1ste Stykke nævnte Sygdomme eller en anden Sygdom, der i Henhold til derom udstedt Bekendtgørelse er Genstand for offentlig Behandling, skal Husfaderen uførtøvet anmelde det til sin Læge. Dog kan han, hvis han foretrækker saadant, anmelde Sygdomstilfældet til Repslyderen, et Repsforstanderstatsmedlem, Sysselmanen eller Byfogden i vedkommende Reps- eller Købstadkommune, der derefter uførtøvet har at underrette Lægen om

Nr. 2. Þeir, er þar eru í fæði. Nú kemur slíkur sjúkdómur upp meðal þeirra, er í nauðungarvist eru á einhverjum stað, eða í sjúkrahúsum, skólum og líkum stofnunum, og er þá forstöðumanni eða forráðamanni skylt að skýra frá því. Komi sjúkdómurinn upp á skipi, eða í veri á vertíð meðal skipshafnar, skal skipstjóri eða formaður skýra frá honum.

Verði einhver þess var, að eigi hefur verið skýrt frá slíku sjúkdómstílfelli, skal hann þegar í stað skýra frá því á þann hátt, er að framan er sagt.

Þurfi hreppstjóri eða hreppsnefndarmaður samkvæmt grein þessari að takast lengri ferð á hendur en 2 mílu alls fram og aptur, fær hann kostnaðinn endurgoldinn úr sveitarsjóði eptir reikningi, er hreppsnefndin samþykkir.

6. grein.

Nú er eigi unnt að hafa sjúkling svo afskekktan á heimili sínu, að óþætt sje við útbreiðslu sóttnæmisins, og er þá lækni heimilt að láta flytja hann á almennt sjúkrahús, eða í eitthvert annað hús, er til þess er hentugt og hægt er að fá. Er sjúklingur skyldur að vera þar, þangað til hættulaust er að flytja hann eða láta hann fara þaðan, enda fái hann þar hæfilega læknishjálp og aðhjúkrun. Heimilt er og lækni að skipa svo fyrir, þá er rannsaka skal vafasöm sjúkdómstílfelli. Við flutning sjúklingsins skal þess gætt, að svo vel fari um hann, sem unnt er, án þess hætt sje við sóttnæmisútbreiðslu.

7. grein.

Ef sjúklingur er ekki fluttur frá heimili sínu, getur lögreglustjóri eða hreppstjóri eptir tillögu læknis bannað öllum nema heimilismönnum að koma á bústað hans, hús eða bæ. Þá er svo stendur á, má ekki flytja sjúklinginn frá heimili hans, þarsem hann er undir læknisumsjón, nema fengið sje skriflegt samþykki læknisins.

Þegar mjög mikil hætta vofir yfir, getur lögreglustjóri eptir tillögum læknis skipað fyrir, að afkvía skuli heila kaupstaði, kauptún og þorp eða hluta þeirra svo og önnur stór svæði, og skal hann annast nauðsynlegar ráðstafanir um samgöngubann.

8. grein.

Heimilt er lækni að skipa svo fyrir, að fram skuli fara sóttnæmishreinsun á bústöðum manna, húsum og herbergjum, þar er verið hefur einhver af sjúkdómum þeim, er ræðir um, og ef lækni leggur fyrir mann, er hefur slíkan sjúkdóm, eða álitíð er að gangi með hann, eða hefur staðið honum svo nærri, að hætt er við, að hann beri hann út, að hann skuli sjálfur ganga undir sóttnæmishreinsun, eða leggja muni sína undir slíka hreinsun, þá er hann skyldur að fylgja nákvæmlega þessu boði. Heimilt er og læknum að banna mönnum að neyta fæðu, sjerstaklega mjólkur, er staðið hefur hjá sjúklingnum.

Sje það of miklum umsvifum og erfiðleikum bundið að hreinsa lausa muni, getur lækni látið brenna þá eða eyða þeim á annan hátt, en skaðabætur skulu greiddar eiganda.

Heimilt er og hlutadeigandi lækni að skipa fyrir sóttnæmishreinsun gegn næmum sjúkdómum, er aðeins stinga sjer niður á einstöku stað, og yfirvöld hafa eigi sett sóttvarnir við.

Kostnaður við allar sóttnæmishreinsanir eptir þessari grein skal greiddur af Nr. 2. Lög 31. jan. um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

Sygdomstilsfældet. Til Husstanden henregnes ogsaa tilfældene, logerende og Pensionærer. Nr. 2.
 For saadanne Personers Vedkommende, hvem der er anvist tvinget Ophold noget Sted, 31te
 og ved Sygdomstilsfælde, som opstaa i Sygehuse, Skoler og lignende Anstalter, paa- Sammar.
 hviler Anmeldelsespligten Bestyreren af eller Forstanderen for den paagældende Anstalt.
 Forefalder Sygdomstilsfældet om Bord i et Skib eller blandt Besætningerne i Fiske-
 lejerne i Fiskeiden, paahviler Anmeldelsespligten vedkommende Skibs eller Baads Fører.

Enhver, der bliver opmærksom paa, at et bestemt Tilfælde af Sygdommen ikke er anmeldt, paahviler det uopholdelig at gøre Anmeldelse derom som fornævnt.

Naar en Kepsstyrer eller et Kepsforstanderskabsmedlem i Henshold til Bestemmelserne i nærværende Paragraf maa foretage en Rejse af over 2 Mil (Frem- og Tilbage- rejsen medregnede), ville Rejseudgifterne være at godtgøre ham af Kommunens Kasse efter Regning, der approberes af Kepsforstanderskabet.

§ 6.

Lægen kan paahyde, at en Patient, som ikke kan isoleres saaledes i sin Bolig, at Smitte kan forebygges, skal indlægges i et offentligt Sygehus eller i et andet dertil passende Lokale, der maatte have til Raadighed, og hvor han, mod at der ydes ham behørigt Lægetilsyn og Forplejning, er pligtig til at forblive, indtil han uden Fare kan flyttes. Saadant Paabud kan ogsaa gives til Sagtagelse af tvivlsomme Sygdoms- tilfælde. Ved Flytning bør det paases, at denne sker paa den for Patienten omhygge- ligste Maade, som er forenelig med Hensynet til at forebygge Smitte.

§ 7.

Derfor Flytning af Patienten ikke sker, kan Politimesteren eller Kepsstyreren efter Lægens Anmodning formene enhver, der ikke hører til den paagældende Husstand, Afgang til den paagældende Beboelseslejlighed eller det paagældende Hus eller Gaard. Patienten maa i saa Fald ikke uden skriftligt Samtykke fra Lægen flyttes fra den Bolig, hvor han er tagen under Behandling.

Afspærring af en hel By eller Bydel eller et andet større Distrikt kan efter Indstilling af Lægen i særdeles farlige Tilfælde paahydes af Politimesteren, der da har at træffe de fornødne Foranstaltninger til Afspærringens Iværksættelse.

§ 8.

Lægen kan paahyde Desinfektion af Lokaler samt af Huse eller Beboelses- lejligheder, i hvilke en af de omhandlede Sygdomme er optraadt, ligesom det overhovedet paahviler saavel den, der er eller antages at være angreben af den paagældende Sygdom, som enhver, der er kommen i saadan Berøring med Sygdommen, at han befrygtes at være smittesørende, og hvem det derfor af Lægen paahydes at underkaste sig Rensnings- eller Desinfektionsforanstaltninger for Person eller Genstande, nøje at efterkomme de saaledes givne Paabud. Lægen kan forbyde, at Levnetmidler, særlig Mælk, der har henstaaet hos den syge, benyttes til Føde.

Hvor Desinfektion af rørlige Genstande skønnes at være forbunden med for store Ulemper, kunne disse af Lægen foranstaltes opbrændte eller paa anden Maade tilintetgjorte, mod at der ydes Gjærne Erstatning.

Desinfektion kan ligeledes af vedkommende Læge paahydes over for smitsomme Sygdomme, der optræde enkeltvis og ikke tages under offentlig Behandling.

Omkostningerne ved alle Desinfektioner efter denne Paragraf betales af det offentlige. Landskhøvdingen drager Omsorg for, at en tilstrækkelig Mængde Desinfek- tionsstoffer til enhver Tid paa Landskassens Bekostning forefindes saavel paa Apotekerne

Nr. 2. almanna fje. Landshöfðingi sjer um, að ætíð sje á kostnað landssjóðs fyrirbyggjandi í
 31. lyfjabúðum og hjá læknum, að svo miklu leyti sem landlæknir álitur þörf á því vegna
 janúar. fjarlægðar frá lyfjabúðum, nægar birgðir af efnum þeim, er þurfa til sóttnæmishreinsunar,
 og sje þeim útbýtt ókeypis, þá er þeirra er þörf samkvæmt lögum þessum.

9. grein.

Nú hefur sjúkdómur, er yfirvöld hafa sett sóttvarnir við, gert vart við sig á heimili, þarsem eru börn, er ganga í skóla, og mega þau þá eigi koma í skólann, fyr en þau hafa fengið vottorð frá lækni um, að eigi sje hætt við sóttnæmisútbreiðslu frá þeim. Gefið skal vottorð þetta ókeypis. Hafi barnaveiki gjört vart við sig á einhverju heimili, skal þessa og gætt, þótt yfirvöld hafi eigi sett varnir við sjúkdóminum. Nú gjörir barnaveiki eða einhver annar sjúkdómur, er yfirvöld hafa sett varnir við, vart við sig á heimili kennara, og skal hann þá hætta kennslu í skólanum, þangað til læknir hefur gefið vottorð um, að eigi þurfi að óttast, að hann breiði sjúkdóminn út.

10. grein.

Í sveitum og bæjum, þar sem sjúkdómurinn gengur, svo og í nærsveitunum, getur lögreglustjóri eða hreppstjóri, ef læknir fer fram á það, skipað, að loka skuli skólum (almennum eða einstakra manna), og bannað almenna mannfundi, opinberar skemmtisamkomur og aðrar samkomur (dansleiki, brúðkaupsveizlur og þessháttar), þar sem margir koma saman í sama húsi. Einnig má banna messur og líkfyldir. Ráðstafanir þessar skal auglýsa á venjulegan hátt, og skal æðri yfirvöldum skýrt frá þeim, svo fljótt sem unnt er.

11. grein.

Þegar yfirvöld hafa sett varnir við næmum sjúkdómi samkvæmt lögum þessum, skal greiða lækni sömu borgun sem fyrir ferðir og störf í þarfir almennings, nema öðruvísi sje umsamið milli hans og hlutadeigandi yfirvalds. Greiðist það af almanna fje.

Takist landlæknir ferð á hendur eptir lögum þessum, fær hann dagpeninga og endurgjald fyrir ferðakostnað úr landssjóði einsog fyrir aðrar eptirlitsferðir.

12. grein.

Allan kostnað, er leiðir af ráðstöfunum þeim, er gjörðar eru samkvæmt lögum þessum, skal greiða af almanna fje, ennfremur öll útgjöld til læknis, aðhjúkrunar sjúkra manna og til meðala í sjúkdómum, er yfirvöld hafa sett varnir við, og skal slík útgjöld aldrei telja fátækrastryk. Þó skulu þeir, er fengið hafa læknishjálp, aðhjúkrun og meðöl í heimahúsum í slíkum tilfellum, endurborga þann kostnað, ef sveitarstjórn álitur þá til þess færa, og skal hann ella tekinn lögtaki.

Skaðabætur þær, er greiða skal samkvæmt 8 gr. laga þessara, skulu ákveðnar með mati tveggja óvilhallra dómkvaddra manna. Kostnað við virðingargjörðina skal greiða af almanna fje. Bæði yfirvöld og hinir, er hlut eiga að máli, geta krafizt yfirmatsgjörðar, og meta þá 4 dómkvaddir menn. Fáí sá, er heimtað hefur yfirmat, eigi hærri skaðabætur eptir hinni síðari gjörð en eptir hinni fyrri, skal hann greiða kostnaðinn við yfirmatið, ella skal kostnað þenna greiða af almanna fje.

Nr. 2. Lög 31. jan. um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma.

som hos Lægerne, forsaavidt Landsfyfikus paa Grund af Afstanden fra nærmeste Apotek Nr. 2. anser det for nødvendigt, til gratis Ublevering, naar denne Lovs Bestemmelser kræve ^{31te} Januar. deres Anvendelse.

§ 9.

Naar en Sygdom, der er Genstand for offentlig Behandling, har vist sig i en Husstand, maa de til samme hørende skolejogende Børn ikke benytte Skolen, før de medbringe Attest fra en Læge for, at de ikke kunne antages at udbrede Smitte. Attesten udfærdiges uden Betaling. Dette finder ogsaa Anvendelse uden for offentlig Behandling paa Børn, der høre til en Husstand, i hvilken der har vist sig Difteritis eller Krup. Forekommer en af de nævnte Sygdomme eller en Sygdom, der er taget under offentlig Behandling, i en Lærers Husstand, vil han have at afholde sig fra Skoleundervisningen, indtil han erholder Lægeattest for, at han ikke kan antages at medbringe Smitte

§ 10.

I de Kommuner, i hvilke Sygdommen optræder, samt i Nabokommunerne kan Politimesteren eller Repstyreren efter Lægens Anmodning paabyde Lukning af Stoler (offentlige eller private) og forbyde offentlige Møder, offentlige Forlystelser og andre Sammenkomster (Dans, Bryllupsgilber o. desl.), ved hvilke mange Personer samles i i samme Rum. Ligeledes kunne offentlige Gudstjenester, samt Ligsølger forbydes. Indberetning om den saaledes truffne Foranstaltning, der bliver at bekendtgøre paa sædvanlig Maade, sker snarest muligt til vedkommende overordnede Myndighed.

§ 11.

Under den offentlige Behandling af en Sygdom i Henhold til denne Lov tilkommer der Lægen, for saa vidt der ikke ved Dvertagelsen af Behandlingen er truffet anden særlig Aftale med vedkommende Myndighed, Betaling af det offentlige som for Rejser og Forretninger i offentlig Tjeneste.

Landsfyfikus tilkommer der for de Rejser, han foretager i Henhold til denne Lov, Diæter og Rejsegodtgørelse af Landskassen som for andre Embedsinspektionsrejser.

§ 12.

Det offentlige afholder i det hele alle de Udgifter, som flyde af Foranstaltninger i Medfør af denne Lov samt, uden at dette i noget Tilfælde betragtes som Fattighjælp, alle Udgifter til Lægebehandling og Sygepleje samt Forsyning med Medicin i Sygdomme, der ere tagne under offentlig Behandling. For saa vidt dette er ydet i Hjemmet, skulle dog de vedkommende, saafremt de efter den kommunale Styrelses Skøn ere i Stand dertil, refundere Udgiften, der i Mangel af Betaling inddrives ved Udpantning.

Størrelsen af den Erstatning, der tilkommer nogen i Medfør af denne Lovs § 8, fastsættes ved Taksation af 2de villige af Retten udmeldte Mænd. Udgifterne ved Taksationsforretningen bæres af det offentlige. Saavel det offentlige som vedkommende private kunne forlange Dvertaksation, der foretages af 4 af Retten udmeldte Mænd. Udgifterne ved Dvertaksationen bæres af de private, naar de have forlangt Dvertaksation og ved denne Forretning ikke have erholdt større Erstatning end ved den første Forretning, i modsat Fald af det offentlige.

Nr. 2.
31.
janúar.

13. grein.

Útgjöld þau, er samkvæmt lögum þessum skal greiða af almanna fje, án þess tiltekið sje, að þau skuli greiða úr landssjóði (8. gr. 4. lið og 11. gr. 2. lið) eða úr sveitarsjóði (5. gr. 3. lið), skal, ef þau eigi fara fram úr 100 kr., greiða úr hlutaðeigandi sýslu- eða bæjarsjóði. Úr landssjóði skal greiða það, er framyfir er 100 kr.

Útgjöld við meðferð sjúklinga í húsi því, er talað er um í 5. gr. í lögum 17. desember 1875 um mótvarnir gegn því, að bólusótt, hin austurlenzka kólerusótt og aðrir næmir sjúkdómar flytjist til Íslands, skal þó eptirleiðis greiða eins og ákveðið er í nefndum lögum.

14. gr.

Brot gegn lögum þessum eða gegn almennum eða sjerstökkum fyrirskipunum samkvæmt þeim, varða fangelsi eða sektum, nema hærri hegning sje ákveðin í almennum lögum.

Með mál, er rísa út af brotum gegn lögum þessum, skal farið sem opinber lög-reglumál.

15. gr.

Tilskipun 17. apríl 1782 um ráðstafanir gegn næmum sjúkdómum meðal alþýðu er úr gildi numin.

16. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. júlí 1896.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amalíuborg, 31. janúar 1896.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

J. Nellemann.

§ 13.

De Udgifter, der efter nærbærende Lov bæres af det offentlige, uden at det særlig er bestemt, at de afholdes af Landskassen (§ 8, 4de Stykke, og § 11, 2det Stykke) eller af Kommunens Kasse (§ 5, 3die Stykke), afholdes, for saa vidt de ikke overstige 100 Kr. i et Aar, af vedkommende Syssel- eller Købstadskasse. Det Beløb, hvormed de overstige 100 Kr., udredes af Landskassen.

Nr. 2.
31te
Januar.

Dog blive de Udgifter, der flyde af den Sygebehandling, som ydes Personer, der ere tagne under Behandling i det i Lov om Foranstaltninger til at forhindre Børnekopper, den asiatiske Kolera og andre smitsomme Sygdommes Indbringelse til Island af 17de December 1875 § 5 omhandlede Lokale, fremdeles at afholde som i den nævnte Lov bestemt.

§ 14.

Overtredelser af denne Lov eller af de i Medfør af samme givne almindelige eller særlige Paabud straffes, for saa vidt ikke højere Straf er forskyldt efter den almindelige Lovgivning, med Fængsel eller Bøder.

Eagerne behandles som offentlige Politifager.

§ 15.

Forordning 17de April 1782 angaaende Forholdsregler mod smitsomme Sygdomme hos Almuen ophæves.

§ 16.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste Juli 1896.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 31te Januar 1896.

Ministeriet for Island, den 31te Januar 1896.

J. Nellesmann.

Ólafur Halldórsson.